

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.187/2025/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

Az adós: adós1

Az adós felszámolója: felszámoló1

A felszámoló képviselője: Miskolci 2. számú Ügyvédi Iroda cím1

A hitelezők: hitelező1

hitelező2

A hitelezők képviselője: Szlávik Ügyvédi Iroda cím2

Az ügy tárgya: vitatott hitelezői igény

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek: hitelezők

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkhf.43.760/2024/2. számú végzés

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 4.Fpkh.322/2022/13. számú végzés

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű hitelezőt, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az adósnak 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az I. rendű és II. rendű hitelező mint egyetemleges jogosultak 20.000 (húszezer) forint szükségtelenül megfizetett felülvizsgálati eljárási illeték visszatérítését kérhetik a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékes adó- és vámigazgatóságától.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az adós 1991. január 15-én – ingatlanvásárlási célból – hosszú lejáratú kölcsönszerződést kötött a N. gazdasági társasággal 400.000 USD kölcsön folyósítására évi 8%-os ügyleti kamat mellett. Az adós és a N. gazdasági társaság 2009. február 12-én engedményezési nyilatkozatot írtak alá, amely szerint a N. gazdasági társaság az adóssal szemben fennálló „nagyösszegű tőke és kamat” követelését a hitelezőkre engedményezte. Az engedményezési nyilatkozattal egyidőben, vagyis 2009. február 12-én az adós és a hitelezők bérleti szerződést kötöttek abból a célból, hogy a bérlemények hasznosításából eredő bevétel csökkentse a hitelezők követelését úgy, hogy a bérleti díjat a felek beszámítják a kölcsönként kapott összegbe. A felek a szerződés C) jelű mellékletében levezették az 1991. január 15-én felvett devizakölcsönrel kapcsolatos elszámolást, a kamattartozással növelt tőketartozásra vonatkozó számítást, valamint a felvett kölcsön és kamatai visszafizetésének ütemezését.

[2] Az adós 2011. február 21-i kezdő időponttal felszámolás alatt áll. A felszámoló 2018. június 29-én felmondta a bérleti szerződést.

A hitelezők kérelme és az adós védekezése

[3] A hitelezők 2018. augusztus 13-án kérték követelésük nyilvántartásba vételét. Bár állították a felmondás jogellenességét, ugyanakkor annak jogszerűsége esetére elsődlegesen cserehelyiség biztosítását, másodlagosan szerződésszegéssel okozott kártérítés jogcímén 600.000 USD megfizetését kérték az adóstól. Előadták, hogy hitelezői igényüket – a felmondás 2018. július 9-ei kézbesítésére tekintettel – határidőben (40 napon belül) jelentették be. A követelésük jogalapja tekintetében a bérleti szerződésre, míg az összecszerűség vonatkozásában annak C mellékletére hivatkoztak. A hitelezői igényük összegét az eljárás során több alkalommal módosították. A 2024. január 31-én kelt beadványaikban a követelés teljes összegét 1.180.687 USD összegben jelölték meg azzal, hogy az közöttük egyenlő arányban oszlik meg.

[4] A felszámoló 2022 október 26-án a hitelezők követelését vitatott hitelezői igényként vette nyilvántartásba, majd azt 2022. december 2-én elbírálás végett beterjesztette a bírósághoz.

[5] Az adós a hitelezők követelésének elutasítását kérte. Kifejtette: az hitelezőknek a kölcsön- és a bérleti szerződésen alapuló követelése a felszámolás kezdő időpontjában esedékessé vált, így a követelést a közzétételt (2011. február 21.) követő 40, illetve 180 napon belül be kellett volna jelenteniük a felszámolónak. A 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel járt. Az adós az engedményezési szerződés érvénytelenségére is hivatkozott, és azzal is érvelt, hogy a felszámoló a bérleti szerződés azonnali hatályú felmondásakor jogszerűen járt el, így az adós nem kötelezhető kártérítés megfizetésére. Vitatta a hitelezői követelés összecszerűségét is.

Az első- és másodfokú bíróság végzése

[6] Az elsőfokú bíróság végzésével a hitelezők követelését elutasította. Indokolása szerint az engedményezési nyilatkozatban szerepel ugyan, hogy a N. gazdálkodó szervezetnek mely jogügylet alapján keletkezett követelése az adóssal szemben, ugyanakkor nincs feltüntetve az engedményezett követelés összege. Kiemelte: a jelen ügyre irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 328. § (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint az engedményezési szerződésben határozottan és pontosan meg kell jelölni azt a követelést, amelyre az engedményezés vonatkozik. Megállapította: a hitelezők által csatolt engedményezési szerződés nem vitásan tanúsítja az engedményezés megtörténtét, a követelés jogalapját, azonban az ellenérték hiánya miatt az összecszerűség igazolására nem alkalmas, amire tekintettel az engedményezési szerződés érvénytelen. Így a hitelezők engedményezés útján nem szerezték meg a N. követelését, vagyis nem tekinthetők az adós hitelezőinek. Az elsőfokú bíróság utalt a Kúria BH 2019. 326.

számon közzétett döntésére, majd kifejtette, jelen ügyben az igénybejelentők nyilatkozataikban más-más jogcímet jelöltek meg a követelésük jogalapjaként, pontosan és egyértelműen nem határozták meg, hogy milyen szerződés alapján kéri hitelezői igényük nyilvántartásba vételét, nem határozták meg pontosan és nem bizonyították a követelésösszezszerűségét sem.

[7] A hitelezők fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését – eltérő indokolás mellett – helybenhagyta.

[8] Mindenekelőtt kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított az ügyben döntő jelentőséget a 2009. február 12-én kelt engedményezési nyilatkozatnak, valamint az érvényessége kérdésének. Az engedményezett követelés pontos összege meghatározásának – mint a régi Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a szerződés létrejöttéhez szükséges lényeges kérdésben való megállapodásnak – elmaradása ugyanis az engedményezési szerződés esetleges létre nem jötte, nem pedig az érvénytelensége kérdését vetheti fel. Az engedményezési szerződés érvénytelenségére a kötelezett (jelen esetben az adós) egyébként is csak akkor hivatkozhat, ha olyan speciális körülményt jelöl meg, amelynél fogva lényeges számára, hogy kinek teljesít. Ilyen különös körülményt az adós a jelen ügyben nem jelölt meg, nem is utalt ennek fennállására. A jogerős végzés indokolása szerint, amennyiben az engedményezési szerződésben a konkrétan megjelölt devizakölcsönre való utalás, valamint az engedményező által átadott dokumentumok alapján nyilvánvaló volt az átruházott követelés összege, ezt az engedményezési szerződésben – annak létrejöttéhez – a feleknek nem volt feltétlenül szükséges külön feltüntetniük. A régi Ptk. 328. §-a és 216. § (1) bekezdése alapján pedig annak sem volt akadálya, hogy az engedményezési szerződés tárgyát képező követelés összegét a felek magában az engedményezési nyilatkozatban ne rögzítsék, hanem egyéb lehetséges módon tegyék azt a megállapodásuk részévé.

[9] A másodfokú bíróság rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a hitelezői igényt a hitelezőket terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésének hiánya miatt is alaptalannak találta, az erre vonatkozó álláspontja indokait azonban nem fejtette ki. Az elsőfokú határozatban ugyanis egyáltalán nem tért ki arra, hogy a hitelezők által rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat (okiratokat) milyen okból találta elégtelennek. Ez azonban nem volt akadálya a határozat érdemi másodfokú felülbírálatának.

[10] A jogerős végzés szerint az adott ügyben annak van döntő jelentősége, hogy az engedményezési nyilatkozat keltének napján a hitelezők és az adós bérleti szerződést kötöttek egymással, amelynek „Előzmények” című részében hivatkoztak a kölcsönszerződésre, a hitelezőknek az adóssal szembeni jelentős követelésére, valamint arra, hogy a bérleti szerződés célja e követelés összegének csökkentése azáltal, hogy a bérlet ellenértékét abba beszámítják. A felek a szerződés C) jelű mellékletében levezették a jelzett – 1991. január 15-én felvett – devizakölcsönrel kapcsolatos elszámolást, a kamattartozással növelt tőketartozásra vonatkozó számítást, valamint a felvett kölcsön és kamatai visszafizetésének ütemezését. Így az adós a bérleti szerződés és C) jelű melléklete aláírásával a régi Ptk. 242. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, írásban elismerte, hogy a hitelezőknek kölcsön és kamatai jogcímen, kamatokkal együtt összesen 1.568.000 USD összeggel tartozik, amelyet 322,57 hónapon keresztül, havi 4.860,96 USD részletekben kiegyenlíteni vállalt olyan módon, hogy az öt terhelő törlesztőrészletet, valamint az igénybejelentők részére általa bérbeadott

eljárásbeli ingatlanok használatáért neki járó havi bérleti díjak összegét a felek kölcsönösen beszámítják egymás követeléseibe.

[11] A hitelezők a kárigényüket a másodfokú bíróság megállapítása szerint abból vezették le, hogy a bérleti szerződés felmondásával, és ezáltal az ingatlanok használatának elvesztésével elestek a bérleti szerződés C) mellékletében meghatározott törlesztőrészeketől, amelyeket egyben az ingatlanok „használati értékének” is tekintettek. A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 35. § (1) bekezdése szerint ugyanakkor a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá (esedékessé) válik. Ebből következően az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában, 2011. február 21-én, a bérleti szerződés C) mellékletében foglaltak szerint havonta beszámított bérleti díjjal addig még nem rendezett kölcsöntartozása egy összegben esedékessé vált. A felszámolás kezdő időpontja után a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni [Cstv. 38. § (3) bekezdés]. A követelések bejelentésére meghatározott 180 napos határidő [Cstv. 37. § (1) bekezdés] elmulasztása pedig jogvesztéssel jár [Cstv. 37. § (3) bekezdés]. A másodfokú bíróság az 1/2010. PJE jogegységi határozat indokolásának III. pontjában és a 4/2003. PJE jogegységi határozat indokolásának VI/2. pontjában írtakra is utalva megállapította, hogy a hitelezői igény bejelentésére nyitva álló 180 napos határidő elmulasztása miatt a hitelezőknek az adóssal szembeni kölcsönkövetelése 2011. augusztus 23-án megszűnt.

[12] A másodfokú bíróság a Cstv. 36. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel kitért arra is, hogy mivel az hitelezők a kölcsönkövetelésüket az adós felszámolási eljárásában nem jelentették be, nem rendelkeztek olyan követeléssel, amellyel szemben az eljárásbeli bérleti szerződésben kikötött beszámítási jogot továbbra is gyakorolhatták volna. Ezzel a bérleti szerződés C) mellékletében kikötött módon (azaz kölcsönös beszámítással) történő pénzügyi teljesítés lehetetlenné vált, mégpedig a felszámoló felmondásától teljesen független, azzal semmilyen oksági kapcsolatban nem álló, olyan okból (a kölcsönkövetelés hitelezői igényként történő bejelentésének elmulasztása miatt), amelyért a kölcsön törlesztésének teljesítése szempontjából jogosulti pozícióban álló hitelezők a felelősek, vagyis „a kölcsön rendezetlenné válása” miatt kártérítési igénnyel nem léphetnek fel [régi Ptk. 312. § (2) bekezdés].

[13] A másodfokú bíróság hangsúlyozta azt is, hogy a hitelezők semmilyen tényállítást és jogi érvelést nem adtak elő arra vonatkozóan, hogy a felszámoló felmondása következtében „az ingatlanok használati jogának elvesztéséből” milyen esetleges egyéb káruk származott, így a kárigényük ezen az alapon az ügyben nem volt vizsgálható. A jogalap hiánya miatt a másodfokú bíróság a követelés összecszerűségét nem vizsgálta.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A jogerős végzés ellen a hitelezők nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú végzés kérelmükkel egyező megváltoztatását kérték. Állították, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 35. § (1) bekezdését, 37. § (1) – (3) bekezdéseit, 38. § (3) bekezdését, 51. § (1) bekezdését.

[15] Érvelésük szerint az ügyben eljáró bíróságok tévesen állapították meg, hogy kifogásuk elkésett. Felhívták ugyanis a felszámolót a jogszabálysértés orvoslására, azonban a felszámoló ezt elutasította. Ilyenkor az álláspontjuk szerint a hitelezők a felszámoló jogszabálysértő magatartásának megszűnéséig terjeszthetik elő a besorolást érintő kifogásukat, így kérelmük nem minősülhet elkésettnek. A hitelezők a 2/2015. számú Polgári jogegységi határozatra, valamint a BH 1996. 118. és BH 1999. 327. számon megjelent eseti döntésekre hivatkozással hangsúlyozták, hogy a Cstv. 51. § (1) bekezdésében írt határidő eljárási határidő, vagyis elmulasztása igazolási kérelemmel orvosolható. Előadták, hogy amennyiben kifogásukat érdemben elbírálták volna, megállapítható lett volna, hogy hitelezői igényüket nem vitatottként nyilvántartásba kell venni.

[16] Az adós felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős végzés hatályában fenntartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A Kúria a jogerős végzést a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és a megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek.

[18] A Kúria mindenekelőtt kiemeli, hogy a felülvizsgálati eljárás nem az első- és a másodfokú eljárás egyenes folytatása, nem az ügy teljeskörű újbóli, harmadfokú elbírálását jelenti. A felülvizsgálati kérelem a jogerős határozat ellen szigorú eljárási szabályok szerint igénybe vehető, nem teljes átszármaztató hatályú rendkívüli perorvoslat. A régi Pp. 270. § (2) bekezdésének és 275. § (3) bekezdésének együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja az anyagi jogi jogszabálysértés vagy az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással bíró eljárási szabálysértés megvalósulása. A felülvizsgálati eljárás kereteit a régi Pp. 275. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a felülvizsgálati kérelem határozza meg, amelynek – a régi Pp. 272. § (2) bekezdése értelmében – egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelemben több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem vizsgálhatja érdemben (Pfv.20.617/2022/13., Pfv.20.718/2021/6., Gfv.30.137/2023/4.).

[19] Az előzőekből következő alapvető elvárás a felülvizsgálati kérelemmel szemben – érdemi elbírálásához és eredményességéhez –, hogy a felülvizsgálati kérelem hivatkozásai a fenti tartalommal megfeleltethetők legyenek a jogerős határozatnak: a felülvizsgálatot kérő félnek a támadott jogerős határozat indokaival, érveivel szemben, azok cáfolatára kell az

ellenérveit megfogalmaznia [Kúria Pfv.20.844/2019/4. (megjelent BH 2020. 331. számon is), Kúria Pfv.20.797/2016/11. (megjelent BH 2017. 232. számon is)].

[20] A hitelezők felülvizsgálati kérelmükben több jogszabályi rendelkezés megsértését állították, ezek közül azonban a Cstv. 35. § (1) bekezdésének, 37. § (1) – (3) bekezdéseinek és 38. § (3) bekezdésének megsértésére hivatkozásukat szöveges formában nem adták elő és semmilyen módon nem indokolták. A jogszabálysértés szöveges körülírásának és a hivatkozás indokolásának hiányában ezért a Kúria e jogszabálysértésekre hivatkozásait – az előzőekben kifejtettek tekintetével – nem vizsgálhatta érdemben.

[21] A felülvizsgálati kérelemben megsértettként állított további szabályt, a Cstv. 51. § (1) bekezdését pedig az ügyben eljáró bíróságok nem alkalmazták és nem is kellett alkalmazniuk. A jelen eljárás tárgya ugyanis nem a felszámoló valamely intézkedésével vagy mulasztásával szemben előterjesztett kifogás elbírálása volt. A felszámoló a hitelezők bejelentett és általa vitatottként nyilvántartásba vett igényét terjesztette be a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján elbírálás végett a bírósághoz, az ügyben eljáró bíróságok ennek a vitatott hitelezői igénynek a megalapozottságáról döntöttek. A vitatott hitelezői igény elbírálására vonatkozó eljárásban a Cstv. 51. § (1) bekezdését nem kell alkalmazni.

[22] A Kúria rámutat, a felszámolási eljárásban a hitelezői igény bejelentésének és nyilvántartásba vételének rendjét, továbbá a felszámoló ezzel kapcsolatos eljárását, feladatait a Cstv. részletesen szabályozza [Cstv. 28. § (2) bekezdés *f*) pont, 37. § (1)-(2) bekezdés, 46. §]. E szabályozás lényege szerint a hitelezőnek legkésőbb a jogvesztő határidőben be kell jelentenie a bejelentésköteles követelését, és egyúttal be kell fizetnie a regisztrációs díjat. Ha a felszámoló úgy ítéli meg, hogy a hitelező a jogvesztő határidőn túl jelentette be követelését, a követelés nyilvántartásba vételére és vitatott igényként elbírálás végett a felszámolást lefolytató bíróság elé terjesztésére nem kerülhet sor. Tájékoztatnia kell csupán a felszámolónak a hitelezőt arról, hogy elkészttsége miatt a követelést nem veszi nyilvántartásba. Ha a hitelező nem ért egyet a felszámolónak a jogvesztő határidő túllépésére vonatkozó álláspontjával, a felszámoló intézkedésével szemben a Cstv. 51. §-a alapján kifogással élhet.

[23] Ha a hitelezői igényt a jogvesztő határidőn belül jelentették be, a felszámoló megvizsgálja a követelést jogalapjában, illetve összegében. Ha e körben a követelést vitatja, úgy vitatott igényként veszi nyilvántartásba, és a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján haladéktalanul beterjeszti elbírálásra a bírósághoz. A vitatott hitelezői igény elbírálására irányuló eljárásban a bíróság a követelés jogalapjának, illetve összegének vizsgálata alapján megítéli, hogy az a hitelezőt megilleti-e.

[24] Ha a bíróság azt észleli, hogy a felszámoló tévesen terjesztette elé a Cstv. 46. § (6) bekezdése alapján a követelést, mert az nem is képezheti a vitatott igény elbírálására irányuló eljárás tárgyát, a követelés érdemi elbírálására nem kerülhet sor (Kúria Gfv.30.157/2024/4.).

[25] Az adott esetben a másodfokú bíróság a hitelezők nyilatkozatai alapján úgy ítélte meg, hogy a bejelentett és vitatottként elé terjesztett hitelezői igény nem a hitelezők által 2009-ben, tehát a felszámolás kezdő időpontja előtt mintegy két évvel megszerzett kölcsönkövetelés volt, hanem a felek közötti bérleti szerződés felszámolási eljárás alatti

felmondásával összefüggésben támasztott kártérítési igény. Ezt a kártérítési igényt bírálta el érdemben, a kölcsönszerződésből eredő követelésre csupán a kártérítési igény jogalapjának vizsgálata körében tért ki, a kölcsönkövetelés és a bérleti jogviszony közötti kapcsolatot értékelve. E körben mutatott rá arra, hogy a hitelezők kölcsönkövetelése a felszámolási eljárásban történő igénybejelentés hiányában megszűnt. A Cstv. 35. § (1) bekezdése szerint ugyanis a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá (esedékessé) válik. Ebből következően az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában, 2011. február 21-én, a bérleti szerződés C) mellékletében foglaltak szerint havonta beszámított bérleti díjjal addig még nem rendezett kölcsöntartozása egy összegben esedékessé vált. A hitelezőknek ezért a Cstv. 37. § (1) – (3) bekezdése és 38. § (3) bekezdése értelmében a felszámolás közzétételétől számított legkésőbb 180 napon belül be kellett volna jelenteniük kölcsönkövetelésüket a felszámolónak, és meg kellett volna fizetniük a nyilvántartásba vételi díjat. Mivel e határidőt elmulasztották, kölcsönkövetelésük megszűnt, még természetes kötelemként sem maradt fenn.

[26] A Kúria a másodfokú bíróságnak a kölcsönkövetelés jogi helyzetével kapcsolatos álláspontját megfelelő felülvizsgálati támadás hiányában érdemben nem vizsgálhatta felül, mint ahogyan a kártérítési igény tárgyában hozott érdemi döntést sem.

[27] A kifejtettek értelmében a Kúria a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[28] A felülvizsgálati kérelem eredménytelensége folytán a hitelezők a régi Pp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az adós jogi képviselővel felmerült, a régi Pp. 67. § (2) bekezdése és a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (2), (3) és (4) bekezdései szerint a kifejtett tevékenységgel arányban, áfával növelt összegben meghatározott ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költséget.

[29] A felülvizsgálati eljárás illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (4) bekezdése alapján 30.000 forint. A hitelezők azonban a szükségesnél 20.000 forinttal több illetéket fizettek meg, a szükségtelenül megfizetett illetéket ezért visszaigényelhetik az adóhatóságtól. Erről a Kúria az adóhatóságot határozata egy példánya megküldésével az elsőfokú bíróság útján értesíti [Itv. 80.§ (1) bekezdés g) pont, 81. § (2) bekezdés, 44/2004. (XII. 20.) PM rendelet]. Figyelmezteti a hitelezőket, hogy az illeték visszatérítése iránt az adóhatósághoz kérelmet kell előterjeszteniük.

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A határozat elvi tartalma

I. A felülvizsgálati kérelem kötelező tartalmi kelléke a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A megsértettnek állított jogszabályhelyet a felülvizsgálati kérelem előterjesztőjének konkrétan meg kell jelölnie, és a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körül kell írnia, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismertetnie kell. Ha a fél a felülvizsgálati kérelemben több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi kellékekkel, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem vizsgálhatja érdemben.

II. Alapvető elvárás a felülvizsgálati kérelemmel szemben – érdemi elbírálásához és eredményességéhez –, hogy a felülvizsgálati kérelem hivatkozásai a fenti tartalommal megfeleltethetők legyenek a jogerős határozatnak: a felülvizsgálatot kérő félnek a támadott jogerős határozat indokaival, érveivel szemben, azok cáfolatára kell az ellenérveit megfogalmaznia.

Budapest, 2026. március 17.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró